

Arrest

nr. 287 517 van 13 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 1 augustus 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Er wordt vastgesteld dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het verzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontcrachten nu hij niet verder komt dan het summier poneren van een (nieuwe) vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij uiteenzette dat zijn echtgenote haar job had opgegeven omdat zij daar mensen had aangetroffen die behoorden tot de tegenpartij in een bloedwraak naar aanleiding van de moord op haar vader in 1997. Verzoeker betoogt dat zijn echtgenote en bijgevolg hijzelf en hun kinderen thans vrezen dat de bloedwraak op hen van toepassing zal zijn. Hij voegt hieraan toe dat zijn zoon opgroeit en de Kanun van L. D. sterk is. Zijn echtgenote heeft zich daarom bij hem gevoegd en meteen na aankomst een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bloedwraak is in Albanië nog zeer aanwezig en verzoeker loopt derhalve een reëel risico indien hij naar zijn land van herkomst terugkeert, zo besluit verzoeker zijn uiteenzetting.

Waar verzoeker thans de vrees poneert in de bloedwraak verwickeld te geraken, wijst de Raad er, net zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, vooreerst op dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij enige concrete vrees formuleert naar aanleiding van de bloedwraak die zijn schoonfamilie in het verleden zou hebben gekend. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker hierover verklaart dat de grootvader van zijn echtgenote de zaak heeft afgesloten en er een verzoening was (notities persoonlijk onderhoud, p. 10).

Waar verzoeker zijn standpunt lijkt te wijzigen en alsnog een vrees in het kader van de bloedwraak aanhaalt, blijft hij in gebreke zijn actuele vrees in concreto aan te tonen. Verzoekers loutere bewering in zijn verzoekschrift klemmt met zijn verklaringen en kan hoe dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in het kader van de bloedwraak, noch dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad benadrukt hierbij dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoekers vrees in het kader van de bloedwraak aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te verlenen. Verzoeker toont aldus niet aan dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze, op een summier samenvatting na, ongemoeid laat. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontcrachten.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 286 500 en 279 947 (volgnr. 12) worden samen opgeroepen en behandeld. Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen geen bescherming te kunnen verkrijgen in hun land van herkomst. Mevr. E. D. (eerste verzoekende partij in de zaak 286 500) wijst erop dat zij in België een operatie heeft ondergaan en dat zij thans op het punt staat te bevallen, wat het voor haar onmogelijk maakt om terug te keren naar Albanië. Zij stelt dat ook haar moeder, mevr. L. D. (tweede verzoekende partij in de zaak 286 500), niet kan terugkeren, daar zij thans in België medisch wordt behandeld in een ziekenhuis. Dhr. S. B. (verzoekende partij in de zaak 279 947) stelt omwille van de huidige toestand van zijn echtgenote, mevr. E. D., een terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen. De advocaat die de verzoekende partijen bijstaat/vertegenwoordigt heeft geen bijkomende opmerkingen.”

In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting wijst de Raad op hetgeen inzake de verzoekende partij haar echtgenote en de grootmoeder van haar echtgenote (gekend onder het rolnummer 286 500) bij arrest van 13 april 2023 met nummer 287 516 wordt gemotiveerd:

“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Eerste verzoekster, mevrouw E. D. en haar grootmoeder, zijnde tweede verzoekster, mevrouw L. D., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 20 december 2022 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeksters uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeksters toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeksters echter geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeksters niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het voeren van een algemeen betoog en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Verzoeksters stellen dat de commissaris-generaal van mening is dat eerste verzoekster geen actuele vrees heeft.

Waar vervolgens wordt betoogd dat eerste verzoekster zowel in haar toelichting als in de door haar ingediende stukken naar deze vrees heeft verwezen en dat zij ook in detail uitlegde waarom zij in geval van een probleem geen beroep zou kunnen doen op haar autoriteiten, wijst de Raad er vooreerst op dat dergelijk algemeen betoog, waarin in wezen slechts algemeen wordt verwezen naar de eerder afgelegde verklaringen en neergelegde stukken niet kan volstaan om de concrete motieven van de bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoekster (hierna: de eerste bestreden beslissing) in een ander daglicht te stellen, laat staan te weerleggen.

2.1.1. De commissaris-generaal motiveert immers in de eerste bestreden beslissing vooreerst op goede gronden dat de door eerste verzoekster aangehaalde vrees omwille van de bloedwraak tussen de clans L. en N. voor haar niet langer actueel is en er op heden geen sprake is van een situatie waarbij zij of haar zoon in een bloedwraak betrokken zijn.

Hij stelt vast dat de echtgenoot van eerste verzoekster, de heer S., verklaarde dat het haar grootvader gelukt is om tot een verzoening te komen en de bloedwraak af te sluiten (administratief dossier deel 6, notities persoonlijk onderhoud de heer S., p. 10; het beroep inzake de heer S. is gekend bij de Raad onder rolnummer 279.947). Eveneens wijst hij erop dat eerste verzoekster feitelijk niet behoort tot de clan L. aangezien haar vader slechts verwant was aan de familie L. via moederskant en in Albanië bloedwraak traditioneel de mannelijk lijn volgt, evenals dat ten aanzien van haar zoon zelfs tweemaal een vrouwelijk lijn gevolgd zou moeten worden. Hoewel dit pertinente vaststellingen vormen in het licht van eerste verzoeksters vrees, gaat zij hier geenszins op in, laat staan dat zij concrete en dienstige argumenten aanreikt die hier afbreuk aan kunnen doen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op betreffende de overige motieven van de eerste bestreden beslissing. De commissaris-generaal stelt immers verder eveneens op pertinente wijze vast dat eerste verzoekster verklaarde dat haar vader gedood werd omdat hij daar toevallig aanwezig was om de grond te helpen bewerken (administratief dossier deel 4, notities persoonlijk onderhoud, p 10) en er sinds 1998 niets meer

is gebeurd. Tevens benadrukt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeksters houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke en actuele vrees voor vervolging, en van weinig vrees getuigt in hoofde van haar zoon waarbij hij aanstipt dat eerste verzoekster ondanks de gebeurtenissen die hij opsomt jarenlang in Albanië bleef wonen en zij haar zoon meerdere malen per week naar buitenschoolse activiteiten stuurde hetgeen zij zelf als risicofactor aanstipt.

De Raad onderstreept tot slot de pertinente bevinding van de commissaris-generaal dat eerste verzoekster en haar kinderen achterbleven in Albanië toen haar echtgenoot in februari 2022 naar België kwam omdat zij het ticket niet kon betalen, doch indien haar leven of dat van haar zoon dermate in gevaar was, er kan vanuit gegaan worden dat niet haar echtgenoot, maar zijzelf naar België zou komen of dat op zijn minst haar zoon met hem zou meereizen, quod non. Ook hierover bewaart verzoekster het stilzwijgen zodat zij er geenszins in slaagt hier een aannemelijke uitleg voor te bieden of een ander licht op te werpen.

Waar eerste verzoekster haar verwijzing naar haar verklaringen enigszins, doch summier en onvoldoende concretiseert in haar verzoekschrift waar zij betoogt dat zij uitlegde dat zij haar job had opgegeven omdat zij daar mensen had aangetroffen die behoorden tot de tegenpartij in een bloedwraak naar aanleiding van de moord op haar vader in 1997, gaat eerste verzoekster evenzeer voorbij aan de concrete motieven in de eerste bestreden beslissing dienaangaande. De commissaris-generaal motiveert immers: "Ook de reden waardoor u stopte met uw job was helemaal uw eigen beslissing. U nam immers zelf ontslag omdat u A. niet wou zien, niet omdat hij u bedreigde. Hij zei zelfs helemaal niets tegen u. Bovendien werd u onmiddellijk een andere job aangeboden door de burgemeester (CGVS, p. 5-6)." Ook in dit kader stipt de Raad opnieuw aan dat de echtgenoot van eerste verzoekster, de heer S., verklaarde dat het haar grootvader gelukt is om tot een verzoening te komen en de bloedwraak af te sluiten, en eerste verzoekster er niet in slaagt hier een ander licht op te werpen, laat staan te weerleggen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat eerste verzoeksters betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en algemeen verwijst naar haar verklaringen niet dienstig is om de gedetailleerde en pertinente motieven van de eerste bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Eerste verzoekster kan dan ook niet overtuigen waar zij poneert dat zij en haar kinderen thans vrezen dat bloedwraak op hen van toepassing is en aangeeft dat haar zoon opgroeit en de Kanun van L. D. sterk is.

2.1.2. De Raad benadrukt echter verder dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt eerste verzoeksters vrees in het kader van de bloedwraak aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Eerste verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. De commissaris-generaal stelt in het licht van eerste verzoekster haar verklaringen gemotiveerd vast:

"Uw verklaringen dat uw neven geen bescherming kregen van de Albanese staat (CGVS, p. 8, 9 en 12-13) zijn gestoeld op het feit dat de getuigenis van K. in 1997 geen sluitend bewijs opleverde om een schuldige aan te wijzen voor de moorden in 1997, en dat dit een van de cumulatieve voorwaarden is om te voldoen aan getuigenbescherming volgens de Albanese wetgeving. Hieruit blijkt overigens wel dat deze zaak naar het parket is gegaan, maar dat deze omwille van gebrek aan sluitend bewijs geseponneerd werd. Voorts blijkt dat, indien uw neven alsnog naar Albanië willen afreizen om getuigenissen af te leggen, de Albanese overheid al met de bevoegde instanties overlegde om hun veiligheid en leven te garanderen (documenten op de USB-stick). Uw uitspraak dat u geen vertrouwen hebt in de Albanese autoriteiten en dat zij niets voor u kunnen doen in het geval van toekomstige problemen, kunt u ook niet concretiseren. U zegt dat, hoewel u zich tot de politie in Tirana zou kunnen wenden, men in het algemeen niets doet in Albanië, dat u er opgegroeid bent en weet hoe het er aan toe gaat, en dat er nog dagelijks moorden zijn. Gevraagd dit te concretiseren zegt u dat ze niets voor u gedaan hebben in al die jaren (CGVS, p. 13-14). Echter, uit de door u neergelegde documenten blijkt dat de moordzaak voor het parket kwam en de Albanese overheid bereid is om deze zaak te heropenen en bescherming te bieden aan uw neven indien zij een getuigenis willen afleggen. Daarnaast werd uw vader meer dan twintig jaar geleden gedood en is de Albanese staat sindsdien grondig hervormd. U antwoordde hierop dat dit is hoe wij denken, maar dat dit anders is als je daar opgroeit en met de gevolgen moet leven (CGVS, p. 14). Uit informatie aanwezig op het CGVS (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de afgelopen jaren in Albanië wel degelijk maatregelen werden/worden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. (...)"

Ook over deze concrete motieven rept verzoekster met geen woord en zij toont derhalve niet aan dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeksters slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die eerste verzoekster zegt te vrezen.

2.1.3. Waar eerste verzoekster stelt dat zij in de door haar ingediende stukken naar haar vrees heeft verwezen, merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal uiteenzet en correct besluit dat de door eerste verzoekster neergelegde documenten zijn appreciatie niet kunnen wijzigen, doch eerste verzoekster op haar beurt niet verder komt dan dergelijke algemene verwijzing waarmee zij er niet in slaagt de beoordeling om te buigen.

2.2. In de tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat zij Albanië verliet omdat zij er afhankelijk was van haar kleindochter en er geen familieleden meer heeft. De commissaris-generaal stipt hierbij terecht aan dat de door haar ingeroepen motieven voor haar vertrek uit Albanië van louter persoonlijke aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder de definitie van de subsidiaire bescherming vallen. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal dat de ingeroepen medische redenen evenmin verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming, en dat voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag om een machtiging tot verblijf dient te worden gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters gaan in hun verzoekschrift niet concreet in op voormelde vaststellingen, minstens laten ze na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen. Verzoeksters slagen er aldus niet in om middels concrete en valabele argumenten de in de tweede bestreden beslissing gedane bevindingen en gevolgtrekkingen te ontkrachten of te weerleggen.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Bijgevolg lijken verzoeksters niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“De zaken 286 500 en 279 947 (volgnr. 12) worden samen opgeroepen en behandeld.

Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen geen bescherming te kunnen verkrijgen in hun land van herkomst. Mevr. E. D. (eerste verzoekende partij in de zaak 286 500) wijst erop dat zij in België een operatie heeft ondergaan en dat zij thans op het punt staat te bevallen, wat het voor haar onmogelijk maakt om terug te keren naar Albanië. Zij stelt dat ook haar grootmoeder, mevr. L. D. (tweede verzoekende partij in de zaak 286 500), niet kan terugkeren, daar zij thans in België medisch wordt behandeld in een ziekenhuis. Dhr. S. B. (verzoekende partij in de zaak 279 947) stelt omwille van de huidige toestand van zijn echtgenote, mevr. E. D., een terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen. De advocaat die de verzoekende partijen bijstaat/vertegenwoordigt heeft geen bijkomende opmerkingen.”

4.1. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting stellen geen bescherming te kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, zijn uitgeput.

4.1.1. De Raad herneemt in dit kader vooreerst dan ook volgende gronden van voormelde beschikking:

“2.1.2. De Raad benadrukt echter verder dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt eerste verzoeksters vrees in het kader van de bloedwraak aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Eerste verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. (...)”

Uit de eerste bestreden beslissing en voornoemde beschikking blijkt aldus dat de eerste verzoekende partij hoe dan ook niet in concreto aannemelijk maakt dat zij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de eerste bestreden beslissing en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partij en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar haar verklaringen.

4.1.2. Ook in de beschikking met betrekking tot de heer S. B., (echtgenoot van de eerste verzoekende partij in casu en zelf verzoekende partij in de samenhangende zaak met rolnummer 279 947) wordt geduid:

“Waar verzoeker zijn standpunt lijkt te wijzigen en alsnog een vrees in het kader van de bloedwraak aanhaalt, blijft hij in gebreke zijn actuele vrees in concreto aan te tonen. Verzoekers loutere bewering in zijn verzoekschrift klemmt met zijn verklaringen en kan hoe dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in het kader van de bloedwraak, noch dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad benadrukt hierbij dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt verzoekers vrees in het kader van de bloedwraak aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij in geval van een terugkeer naar Albanië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te verlenen. Verzoeker toont aldus niet aan dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.” (eigen onderlijning)

4.1.3. Tevens herneemt de Raad volgende gronden van voormelde beschikking in onderhavige zaak, geformuleerd in het licht van de bestreden beslissing genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij:

“2.2. In de tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat zij Albanië verliet omdat zij er afhankelijk was van haar kleindochter en er geen familieleden meer heeft. De commissaris-generaal stipt hierbij terecht aan dat de door haar ingeroepen motieven voor haar vertrek uit Albanië van louter persoonlijke aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder de definitie van de subsidiaire bescherming vallen. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal dat de ingeroepen medische redenen evenmin verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming, en dat voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag om een machtiging tot verblijf dient te worden gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning)

De verzoekende partijen stellen ter terechtzitting geen bescherming te kunnen verkrijgen in hun land van herkomst, doch zij gaan niet in concreto in op de gronden van voormelde beschikkingen, laat staan dat zij concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen. De verzoekende partijen poneren immers ter terechtzitting slechts op algemene wijze, doch tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt.

4.2. De eerste verzoekende partij, mevrouw E. D., wijst er ter terechtzitting verder op dat zij in België een operatie heeft ondergaan en dat zij thans op het punt staat te bevallen, wat het voor haar onmogelijk maakt om terug te keren naar Albanië.

De Raad merkt vooreerst op dat de eerste verzoekende partij op 17 februari 2023 een medisch attest van zwangerschap overmaakte aan de Raad, doch haar zwangerschap in haar verzoekschrift ingediend op 2 januari 2023 niet vermeldde.

De Raad stelt verder vast dat de eerste verzoekende partij niet in concreto uiteenzet in welke mate de nakende bevalling een terugkeer voor haar naar Albanië onmogelijk maakt. Zij brengt dit op geen enkele wijze in verband met haar vrees of asielmotieven. Waar zij ter terechtzitting stelt een operatie te hebben ondergaan, concretiseert zij dit niet en laat zij na enig stavingstuk hierover bij te brengen. De Raad stipt hierbij nog aan dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel bevatten en dat hoe dan ook

niet blijkt, noch maakt de eerste verzoekende partij in concreto aannemelijk, dat zij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Albanië of dat haar opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen worden ontzegd of geweigerd. Medische problemen op zich vallen niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische elementen dient een aanvraag om machtiging tot verblijf te worden ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Voormelde duiding werd reeds gegeven in de voorliggende beschikking verwijzende naar de tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij. Waar ter terechtzitting wordt betoogd dat ook de tweede verzoekende partij, mevrouw L. D., niet kan terugkeren, daar zij thans in België medisch wordt behandeld in een ziekenhuis, herneemt de Raad dan ook volgende grond van voormelde beschikking:

“2.2. In de tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van tweede verzoekster, stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat zij Albanië verliet omdat zij er afhankelijk was van haar kleindochter en er geen familieleden meer heeft. De commissaris-generaal stipt hierbij terecht aan dat de door haar ingeroepen motieven voor haar vertrek uit Albanië van louter persoonlijke aard zijn en bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder de definitie van de subsidiaire bescherming vallen. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal dat de ingeroepen medische redenen evenmin verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming, en dat voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag om een machtiging tot verblijf dient te worden gericht aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de medische problemen, benadrukt de Raad dan ook dat, zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, *M.P.*, § 51), eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of onder artikel 48/3 van dezelfde wet. De verzoekende partijen voeren niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Albanese autoriteiten hen op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

Door de algemene stelling ter terechtzitting van de heer S. B., zijnde de verzoekende partij in de samenhangende zaak 279 947, omwille van de huidige toestand van zijn echtgenote, mevr. E. D., eerste verzoekende partij in het kader van onderhavige zaak, een terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen, voert hij gelet op voorgaande vaststellingen dan ook geen concrete elementen aan die een ander licht werpen op de gronden van voormelde beschikking. Dit is evenmin het geval waar de advocaat die de verzoekende partijen bijstaat/vertegenwoordigt nog stelt geen bijkomende opmerkingen te hebben.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

Zoals eveneens vastgesteld in voormeld arrest, reikt de verzoekende partij door te stellen dat zij omwille van de huidige toestand van haar echtgenote, mevr. E.D., een terugkeer naar haar land van herkomst vreest, geen concrete elementen aan die anders doen oordelen. Zij slaagt er met haar betoog ter terechtzitting niet in concrete en dienstige elementen te formuleren die afbreuk doen aan de gronden van voormelde beschikking.

5. Bijgevolg blijkt evenmin dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES